

Resolució 362/2020, de 16 de juliol

Número d'expedient de la Reclamació: 159/2020

Administració reclamada: Ajuntament de Tarragona i ESPIMSA

Informació reclamada: Resposta a diverses preguntes sobre terrasses de bar.

Sentit de la resolució: Estimació parcial i inadmissió parcial

Resum: La tercera pregunta demana: "És irregular muntar una terrassa de bar amb una concessió de parada de venda no sedentària en el mercat ambulant de Bonavista? Si o no?". Aquesta pregunta no demana informació que es trobi en poder de l'Administració, sinó que demana una valoració jurídica, perquè per contestar el sí o el no requerits com a respostes, l'Administració prèviament haurà de fer una valoració jurídica sense la qual difícilment pot determinar a tots els efectes si la hipòtesi plantejada mereix o no el qualificatiu d'irregular. Per tant, l'objecte de la sol·licitud no és informació pública, en el sentit que defineix aquest concepte l'article 2.b LTAIPBG, sinó una consulta jurídica, contingut que excedeix la informació pública garantida pel dret d'accés, de manera que la Reclamació quedaria fora d'aquest dret, motiu pel qual ha de ser inadmesa, en aplicació de l'article 33.2 RGAIP. Amb caràcter general, la GAIP no qüestiona la procedència de les derivacions, perquè considera que tenen un caràcter instrumental secundari, al servei de la finalitat essencial d'aquests procediments: obtenir la informació sol·licitada. Ara bé: això no treu que si la derivació no serveix a la finalitat que la justifica, que no és altra que la de garantir l'accés efectiu a la informació sol·licitada, la GAIP pugui revisar-ne la justificació i la procedència jurídica i adoptar les mesures de garantia del dret d'accés que siguin procedents. En aquest cas la GAIP no té, almenys de moment, indicis per posar en dubte la procedència de la derivació practicada per l'Ajuntament.

Paraules clau: Ajuntament. Empreses públiques. Venda no sedentària. Mercat ambulant. Terrasses. Bars. Reclamació contra silenci. Derivació. Manca de col·laboració. Consultes. Informació pública.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 27 de febrer de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 159/2020, presentada contra l'Ajuntament de Tarragona, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 23 de gener de 2020 la persona reclamant comenta el que considera activitats irregulars al mercat ambulant de Bonavista, invoca la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública i demana a l'Ajuntament de Tarragona: "1. Coneix l'Ajuntament que s'estan muntant les terrasses dels bars a l'esplanada del mercat ambulant tots els diumenges des de fa anys en horari de mercat? Si o no? 2. Coneix l'Ajuntament que el Bar P.

té la terrassa en horari del mercat ambulant? Si o no? 3. És irregular muntar una terrassa de bar amb una concessió de parada de venda no sedentària en el mercat ambulant de Bonavista? Si o no? Té el bar P. autorització de domini públic per muntar terrassa de bar a l'esplanada del mercat ambulant dels diumenges a Bonavista? Si o no?”.

3. La Reclamació presentada el 27 de febrer de 2020 indica que l'Ajuntament no hauria contestat la sol·licitud anterior. Argumenta que és irregular que parades del mercat ambulant puguin fer servei de bar, que suposa una competència deslleial amb els bars fixes de l'entorn, que els dies de mercat no poden muntar les seves terrasses.
4. El 6 de març de 2020 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Tarragona i a ESPIMSA (Empresa de Serveis i Promocions d'Iniciatives Municipals SA) i els requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trametin un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
5. El 18 de març de 2020 la GAIP rep una notificació de l'Ajuntament de Tarragona, que informa que l'Oficina Municipal d'Atenció Ciutadana (OMAC), actuant com a registre únic, trasllada la petició d'informe feta per la GAIP a ESPIMSA.
6. El 19 de març de 2020 la GAIP rep una manifestació d'oposició de la persona reclamant a la derivació de la petició d'informe a ESPIMSA perquè les preguntes fetes a la sol·licitud són adreçades als serveis de domini públic de l'Ajuntament, que són els que haurien de contestar-les, i no a ESPIMSA.
7. El 20 de març de 2020 la GAIP trasllada a l'Ajuntament de Tarragona les consideracions anteriors formulades per la persona reclamant.
8. El 3 d'abril de 2020 l'Ajuntament de Tarragona notifica a la GAIP les següents consideracions en relació amb la manifestació de la persona reclamant indicada a l'antecedent 6: “El Sr. xxx diu textualment a la consideració que fa a la GAIP “L'Ajuntament derivada a ESPIMA les respostes, quan son preguntes directes a l'Ajuntament, al departament de Domini Públic”. La destinació de la petició no la determina el sol·licitant, sinó que resta subjecte a la valoració de l'OMAC que determina quin és l'òrgan o departament competent a tal efecte. Tal com s'ha fet amb les 123 peticions realitzades pel Sr. xxx l'any 2019 i les 25 de l'any 2020 fins a la data, l'OMAC, han tramés als departaments que ha considerat competents per atendre aquestes sol·licituds, sense que sigui determinant el criteri i/o les indicacions de l'interessat sobre qui es que ha de resoldre la seva petició. Concretament, la petició objecte de la reclamació 159/2020 va ser enviada a ESPIMSA per ser l'ens competent per a donar tràmit a aquesta petició, i responsable del mercadet de Bonavista”.

9. El 26 de juny de 2020 la GAIP reitera el requeriment a ESPIMSA de la documentació indicada a l'antecedent 4 i li demana que li la lliuri en el termini de cinc dies. Passat a bastament aquest termini no consta resposta d'ESPIMSA.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho

justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: “Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. Manca de col·laboració de l'Administració

Els antecedents posen de manifest que ESPIMSA no aporta a aquest procediment la documentació que li ha estat sol·licitada per la GAIP i derivada la sol·licitud per l'Ajuntament, d'acord amb el previst per l'article 33.4 RGAIP (“La Comissió comunica la reclamació a l'òrgan o entitat que va dictar la resolució impugnada i li sol·licita una còpia completa i ordenada de l'expedient, un informe sobre la reclamació i tota la informació o els antecedents que puguin ésser rellevants per a la resolució del procediment de reclamació. La documentació, l'informe i la resta d'informació sol·licitada s'han de trametre a la Comissió en un termini màxim de quinze dies”). Si bé aquest fet ha de ser qualificat com una manca de col·laboració de l'empresa amb l'efectivitat dels procediments previstos legalment per a la garantia del dret d'accés a la informació pública, no pot impedir la resolució de la Reclamació, especialment si hom té en compte que, com posa de manifest el fonament jurídic següent, no és previsible la concurrència de límits en la informació sol·licitada i que, a més, l'article 33.7 RGAIP preveu expressament que “la manca de tramesa de la informació o la no emissió dels informes sol·licitats per la Comissió no impedeix que aquesta continuï la tramitació”.

3. Derivació de la Reclamació

L'antecedent 5 posa de manifest que l'Ajuntament de Tarragona deriva o trasllada a ESPIMSA les actuacions públiques pertinents per atendre aquest procediment, decisió que és qüestionada per la persona reclamant, perquè considera que l'Administració destinatària de la seva Reclamació és l'Ajuntament i no ESPIMSA (antecedent 6).

ESPIMSA és una empresa municipal de Tarragona i, per l'experiència d'altres reclamacions a la GAIP, s'ha constatat com a pràctica habitual el fet que el registre general de l'Ajuntament o la seva

Oficina d'atenció ciutadana (OAC) presten les seves funcions també en relació amb ESPIMSA i altres empreses i organismes municipals. Així mateix, si bé és cert que la sol·licitud d'informació pública de la que deriva la Reclamació és adreçada a l'Ajuntament de Tarragona, el contingut d'allò que demana té relació directa amb les funcions i responsabilitats d'ESPIMSA. Aquestes circumstàncies expliquen que malgrat que la persona reclamant s'adreça a l'Ajuntament, els serveis municipals encarreguin la resposta a ESPIMSA.

La normativa vigent no impedeix aquesta pràctica municipal. Tot i que el procediment establert per tramitar les reclamacions no contempla aquesta figura de la derivació a un ens diferent del reclamant, res impedeix d'aplicar allò previst per l'article 30 LTAIPBG, que regula la derivació de les sol·licituds d'informació pública, a les reclamacions davant la GAIP, perquè en definitiva ambdós procediments coincideixen en allò que és fonamental: l'efectivitat del dret d'accés a la informació pública. I en ares d'aquesta efectivitat, la institució de la derivació facilita administrativament poder responsabilitzar de la satisfacció del dret a l'entitat administrativa que posseeix realment la informació sol·licitada, de manera que la concurrència d'administracions diferents en relació amb la mateixa informació no sigui un impediment per poder localitzar i obtenir la informació sol·licitada.

En coherència amb les anteriors consideracions, els serveis municipals de Tarragona tenen la capacitat (i la responsabilitat) que atorga a les Administracions públiques l'article 30 LTAIPBG de derivar a l'òrgan o entitat que té en el seu poder la informació sol·licitada o reclamada la funció d'atendre la sol·licitud o la reclamació. La decisió de practicar la derivació és, efectivament, de l'Administració sol·licitada o reclamada, és a dir: en aquest cas, l'Ajuntament. Així ho ha afirmat clarament el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a la Sentència 808/2019, d'11 d'octubre: "La ley no reconoce al interesado un derecho de opción, como se apunta en la resolución impugnada, sin perjuicio de que deba derivarse la solicitud al órgano competente de conformidad y en los términos establecidos por el artículo 30 de la citada Ley 19/2014, cuando se dirige a quien no dispone de dicha información". Nogensmenys, no és una decisió del tot discrecional: la derivació només és procedent si l'Administració (en aquest cas: l'Ajuntament) no té en el seu poder la informació demanada i sap o suposa quina és l'Administració que la té en el seu poder (en aquest cas: ESPIMSA).

Amb caràcter general, la GAIP no qüestiona la procedència de les derivacions, perquè considera que tenen un caràcter instrumental secundari, al servei de la finalitat essencial d'aquests procediments: obtenir la informació sol·licitada. Ara bé: això no treu que si la derivació no serveix a la finalitat que la justifica, que no és altra que la de garantir l'accés efectiu a la informació sol·licitada, la GAIP pugui revisar-ne la justificació i la procedència jurídica i adoptar les mesures de garantia del dret d'accés que siguin procedents. En aquest cas la GAIP no té, almenys de moment, indicis per posar en dubte la procedència de la derivació practicada per l'Ajuntament. Tampoc qüestiona aquesta actuació municipal el fet que la persona reclamant vulgui una resposta dels òrgans municipals i no d'ESPIMSA,

perquè el dret d'accés a la informació pública té per finalitat l'accés a la informació, no que aquesta sigui lliurada per un òrgan determinat o que una determinada autoritat municipal sigui la que manifesti el posicionament de l'Administració.

4. Dret d'accés a la informació sol·licitada

La sol·licitud d'informació pública de la qual deriva la Reclamació (antecedent 2) formula quatre preguntes a l'Administració i per a cada una d'elles en demana una resposta molt simple: un sí o un no. La valorar del dret a accedir a allò sol·licitat s'ha de fer separatament apartat per apartat, perquè poden tenir significacions substancialment diferents.

La primera pregunta demana: "Coneix l'Ajuntament que s'estan muntant les terrasses dels bars a l'esplanada del mercat ambulant tots els diumenges des de fa anys en horari de mercat? Si o no?". Aquesta pregunta descriu un possible fet que tindria lloc tots els diumenges a un barri de la ciutat de Tarragona, amb ocasió del desenvolupament d'activitats sotmeses a potestats municipals (bars, terrasses a la via pública, mercat ambulant); és de suposar que l'Ajuntament, que deu tenir personal que fa seguiment o control de les activitats citades, disposarà del coneixement necessari per respondre la pregunta formulada. En tot cas, l'únic que demana la pregunta és si l'Ajuntament té coneixement del fet simultani d'estar funcionant el mercat ambulant i estar muntades les terrasses dels bars i, en funció del que realment sàpiga sobre aquesta qüestió, a l'Ajuntament no li deurà ser difícil contestar sí o no. Es pot concloure que aquesta part de la sol·licitud demana informació (o coneixement, que precisament és el sentit en què defineix aquest concepte l'article 2.b LTAIPBG) pública, que amb tota lògica hauria d'estar en poder de l'Ajuntament (o d'ESPIMSA); per tant, en aplicació dels articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, qualsevol persona té dret a accedir-hi, llevat que hi concorrin límits legals que puguin justificar-ne la denegació, circumstància que cal descartar radicalment, perquè no és plausible que en una informació tan succinta sol·licitada hi puguin concórrer límits. És procedent, per tant, declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada pel primer apartat de la sol·licitud.

La segona pregunta demana: "Coneix l'Ajuntament que el Bar P. té la terrassa en horari del mercat ambulant? Si o no?". Aquesta pregunta mereix una valoració similar a l'anterior, perquè de fet té el mateix contingut (demana sobre el coneixement municipal del fet que terrasses de bar són obertes en horari de mercat ambulant setmanal), si bé limitat a una sola terrassa de bar. Les conclusions, per tant, han de ser les mateixes que s'acaben de formular al paràgraf anterior: allò demanat és informació pública, no hi ha cap límit legal que en pugui justificar la denegació i, per tant, en aplicació dels articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, és procedent declarar el dret de la persona reclamant a accedir-hi.

La tercera pregunta demana: “És irregular muntar una terrassa de bar amb una concessió de parada de venda no sedentària en el mercat ambulant de Bonavista? Si o no?”. Aquesta pregunta, en canvi, no demana informació que es trobi en poder de l'Administració, sinó que demana una valoració jurídica, perquè per contestar el sí o el no requerits com a respostes, l'Administració prèviament haurà de fer una valoració jurídica sense la qual difícilment pot determinar a tots els efectes si la hipòtesi plantejada mereix o no el qualificatiu d'irregular. Per tant, l'objecte de la sol·licitud no és informació pública, en el sentit que defineix aquest concepte l'article 2.b LTAIPBG, sinó una consulta jurídica, contingut que excedeix la informació pública garantida pel dret d'accés, de manera que la Reclamació quedaria fora d'aquest dret, motiu pel qual ha de ser inadmesa, en aplicació de l'article 33.2 RGAIP.

La quarta pregunta demana: “Té el bar P. autorització de domini públic per muntar terrassa de bar a l'esplanada del mercat ambulant dels diumenges a Bonavista? Si o no?”. Allò demanat per aquesta pregunta és sens dubte informació pública, perquè el fet que existeixi o no una concessió determinada de domini públic és informació que forçosament ha de tenir l'Ajuntament (o/i ESPIMSA), de manera que són aplicables a aquesta part de la sol·licitud les consideracions fetes més amunt a les dues primeres i és procedent concloure que la persona reclamant té dret a la informació sol·licitada per ella.

En definitiva, és procedent estimar parcialment la Reclamació i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada pels apartats 1, 2 i 4 de la sol·licitud d'informació pública de la que deriva i inadmetre-la parcialment en relació amb allò sol·licitat per l'apartat 3 de la sol·licitud, perquè no demana informació pública.

5. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que “l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió”. Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2

RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

6. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 16 de juliol de 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la Reclamació 159/2020 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada pels apartats 1, 2 i 4 de la sol·licitud d'informació pública de la que deriva.
2. Inadmetre parcialment la Reclamació 159/2020, en relació amb allò sol·licitat per l'apartat 3 de la sol·licitud, perquè no demana informació pública.
3. Requerir a ESPIMSA que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de deu dies.
4. Requerir a ESPIMSA a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
5. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.

6. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 159/2020 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.